

Instytut Pamięci Narodowej

<https://ipn.gov.pl/pl/upamietnianie-i-identyfikacje/upamietnianie-walk-i-meczenstw/dekomunizacja/zmiany-nazw-ulic/nazwy-ulic/nazwy-do-zmiany/40384,ul-Dziopaka-Ryszarda.html>
02.03.2026, 01:20

ul. Dziopaka Ryszarda

31.05.2017

W ocenie Instytutu Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu nazwa powyższa powinna zostać zmieniona jako wypełniająca normę art. 1 Ustawy o zakazie propagowania komunizmu lub innego ustroju totalitarnego przez nazwy budowli, obiektów i urządzeń użyteczności publicznej (Dz.U. RP z 2016 r. poz. 744).

Ryszard Dziopak (1929-1999) – działacz Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej, członek Komitetu Wojewódzkiego PZPR, w latach 1972-1981 z ramienia PZPR „poseł na Sejm PRL”, nomenklaturowy dyrektor Fabryki Samochodów Małolitrażowych w Bielsku-Białej, odwołany na skutek protestów robotniczych w 1981 r.

Urodził się 22 lipca 1929 r. w Rzeszowie. Od 1953 r. był zastępcą prezesa Powiatowej Spółdzielni Wielobranżowej w Bielsku-Białej. Jego dalsza kariera na różnych stanowiskach była ściśle powiązana z działalnością w partii komunistycznej, do której został przyjęty w czasach stalinizmu – w roku 1955. Z czasem został członkiem Komitetu Wojewódzkiego PZPR.

Od 1955 r. R. Dziopak awansował na bardziej znaczące funkcje: został kierownikiem działu inwestycji i głównym księgowym Bielskich Zakładów Wytwórczych Silników Elektrycznych. W następnych latach jako aktywista partyjny obejmował stanowiska nomenklaturowe: od 1960 r. był dyrektorem Bielskiej Wytwórni Sprzętu Mechanicznego; w 1972 został dyrektorem Fabryki Samochodów Małolitrażowych w Bielsku-Białej.

W roku 1969 R. Dziopak na wniosek Komitetu Wojewódzkiego PZPR został odznaczony przez najwyższe władze PRL „Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski”. W lokalnej propagandzie („Trybuna Robotnicza” z 21 VII 1969 r.) przedstawiono to jako „wysokie odznaczenia państwowe dla zasłużonych działaczy i aktywistów partyjnych”.

W 1972 r. R. Dziopak umocnił swoją pozycję w strukturach partyjnych i państwowych: otrzymał z ramienia PZPR mandat „posła na Sejm PRL”. Był członkiem Komisji Handlu Zagranicznego oraz Komisji Przemysłu Ciężkiego i Mechanicznego. W roku 1976 oraz w roku 1980 był ponownie wskazywany przez władze partii komunistycznej jako kandydat PZPR do ław sejmowych. Również wtedy otrzymywał mandat „posła na Sejm PRL”.

Zwolnienie R. Dziopaka z nomenklaturowej funkcji dyrektora FSM było jednym z żądań robotników FSM, strajkujących w latach 1980-1981. Już 20 XI 1980 delegaci zakładowych Komisji Założycielskich NSZZ „Solidarność” z Podbeskidzia wysunęli zarzuty wobec lokalnych komunistycznych władz partyjnych i państwowych. Na forum Wojewódzkiej Rady Narodowej wymuszono powołanie specjalnej komisji kontrolnej z udziałem przedstawicieli protestujących robotników. Komisja ta 23 I 1981 przedstawiła raport o łamaniu prawa i nadużyciach władz wojewódzkich oraz regionalnych nominatów komunistycznych. Brak jakiejkolwiek reakcji władz na ten raport spowodował rozszerzenie protestu i rozpoczęcie akcji strajkowej. W związku z powyższym MKZ przekształcił się Międzyzakładowy Komitet Strajkowy: 27 I 1981 r. rozpoczął się strajk generalny w całym woj. bielskim, który finalnie objął swoim zasięgiem ok. 200 tys. osób. Pod naciskiem protestów społecznych władze komunistyczne zostały zmuszone do podpisania

porozumienia (6 II 1981). W takiej sytuacji doszło do spełnienia również najważniejszych postulatów personalnych strajkujących. Ostatecznie doszło do odwołania R. Dziopaka z funkcji dyrektora FSM, a także innych skompromitowanych przedstawicieli władz partyjnych, państwowych i nomenklaturowych (wraz z I sekretarzem KW PZPR, I sekretarzem KM PZPR, wojewodą i wicewojewodami, prezydentem i wiceprezydentem Bielska-Białej, kilkoma naczelnikami gmin i Komendantem Wojewódzkim MO).

Na spotkaniu Międzyzakładowego Komitetu NSZZ FSM w Bielsku-Białej członkowie Komitetu Strajkowego zażądali także pozbawienia R. Dziopaka (oraz I sekretarza KW PZPR Józefa Buzińskiego) mandatu „posła na Sejm PRL”. Wskutek takiego nacisku R. Dziopak został zmuszony do zrzeczenia się funkcji „posła na Sejm PRL” w dniu 30 lipca 1981 r.

W późniejszych latach przeszedł na emeryturę. Zmarł 3 lipca 1999 r.

(dpkr, mkkkr)

[Poprzedni Strona](#)
[Następny Strona](#)